

Намѣри Вrabката сжда. Гарванътъ бѣ кацналъ на сждийската маса и се бѣ замислилъ философски. Той и не мръдна глава да погледне тжжителъ, а само запита:

— Отъ кого ще се оплачешъ?

— Отъ свраката. Открадна ми дветѣ яйчица.

— Подай заявление и чакай призовка, — програкна сждията, безъ да мръдне и едно перце отъ сждийската си мантия.

Вrabка подаде заявление и литна отъ клонче на клонче, да се разтушава въ скръбъта за милитѣ си рожби, загинали неизлюпени още.

Скоро получи призовка. Получи такава и свраката. Отлетѣха при сждията.

Изказа си тжжбата малкото vrabче.

— Имамъ позволително да ямъ яйцата му, — зацвѣрка свраката. — На една голѣма книга е написано!

— Добре, ще представишъ позволителното си, — отсѣче мждро гарванътъ. — Отлагамъ дѣлото. Ще чакате нови призовки.

Литна свраката къмъ книжарница „Наука“, кацна на покрива ѝ и зачака. Едно първаче влѣзе и си купи хартия, за да обвие буквара си. После детето трѣгна по улицата, като държеше за крайчеца листа. Свраката се спуствна, като стрела, грабна хартията отъ ржцетѣ му и литна къмъ небесата. Детето заплака и си отиде въ кжщи. Букварътъ остана необвитъ на горкото първаче.

Свраката отнесе хартията въ гнѣздото си. После литна къмъ кошарата на овчаръ Нено и кацна на крушата предъ зимника му. Въ зимника имаше каца сирене. Дълго чака крадлата. Овчарътъ излѣзе да дои овцетѣ. Забрави вратата отворена. Спуствна се свраката въ зимника, вмъкна се въ кацата, грабна една буца сирене и литна къмъ гнѣздото си. Шарю, кучето на овчара, лавна и хукна подире ѝ, но стига ли се такъвъ крилатъ хайдутинъ?

Въ гнѣздото си свраката огъна сиренето въ хартията.

